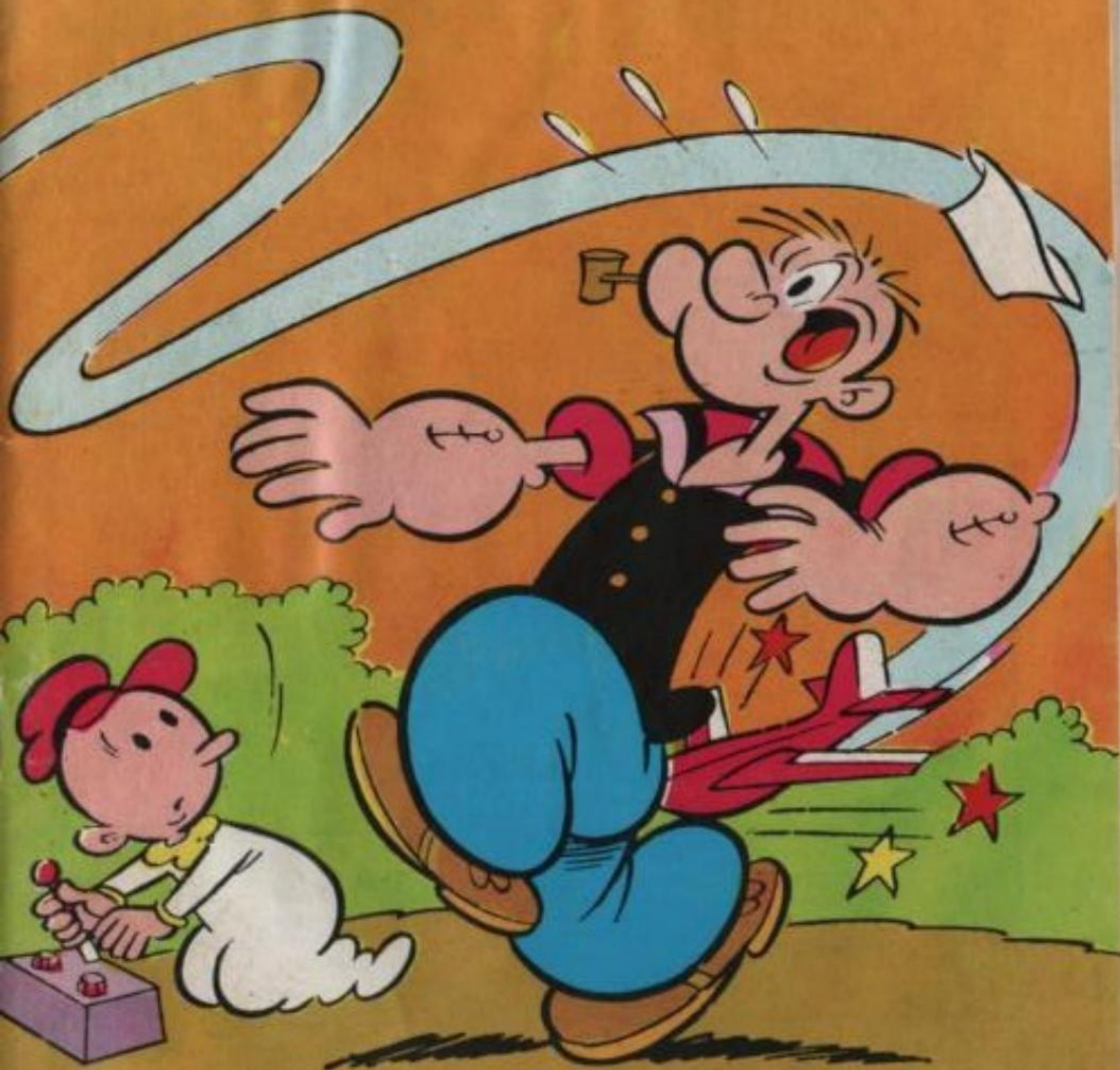

ΠΟΠΑΪ

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ
ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ
« ΠΟΠΑÛ »

Ο άνηθνος, ο θρυλι-
κός ερακλής, το
σιδερένιο νου-
τόκι σε νέες κατ-
αληκτικές εξορμήσεις

ΠΟΠΑÛ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΕΤΟΣ Ε'ΑΡΙΘ. 222- ΔΡΧ 7- 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1977

Λυκαβηττού 1γ-Αθήναι 135
τηλέφ. 638.842 - 638.668

Τεχνικοί εγκαταστάσεις
Ορφείας 130-132-Ρουφ.
τηλέφ κέντρον 32 50 300

Εκδότης Διευθυντής
ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
Ιφικράτους 4-Αθήναι

ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Διευθυντής συντάξεως
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ
ΚΩΝ/ΝΟΣ Ι. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ

Εκδοτρια εταιρεία
Ι.Γ. ΔΡΑΓΟΥΝΗΣ & ΥΙΟΙ Ε.Π.Ε.

DRAGOUNIS publisher
JOHN G. DRAGOUNIS & SONS LTD
10 Lycabettou street - Athens - 135

Υπευθυνος τυπογραφείου
Β. Γεωργιάδης
Μεταμορφώσεως 40-42

Αναγράφεται κάθε αναδημοσίευση

© 1973 K.F.S. (USA) PRODUCTIONS PRINTED IN GREECE

ΤΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ
ΤΗΣ
ΨΕΥΔΑΙΕΘΗΞΕΩΣ

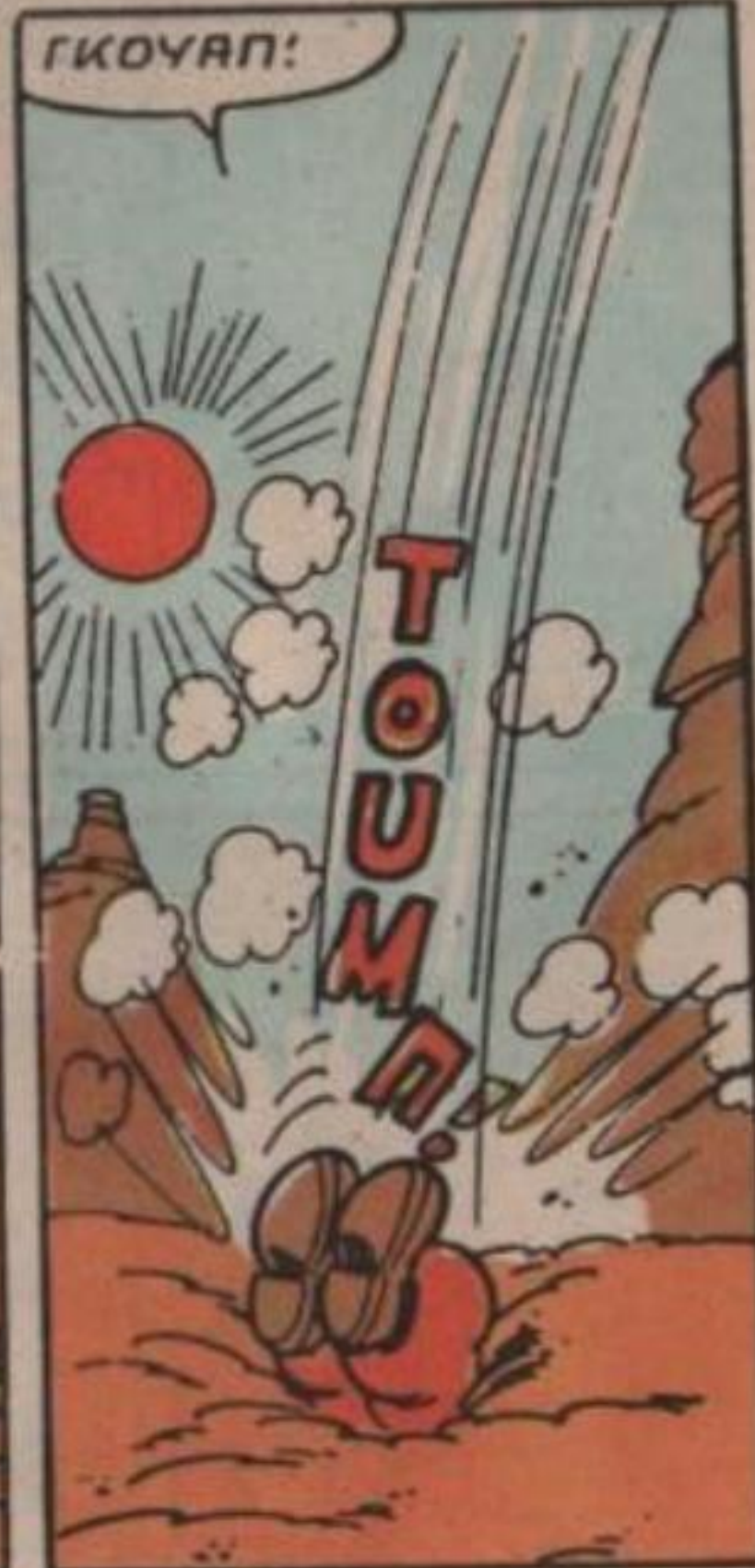
ΕΙΝΑΙ ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΙΣ ΤΩΡΑ
ΠΟΥ Η ΜΑΜΑΚΑ ΕΙΝΑΙ ΚΛΕΙΣ-
ΜΕΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗ-
ΡΙΟ ΤΗΣ!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΔΙΩΞΩ ΠΡΙΝ ΤΗΣ
ΚΑΝΟΥΝ ΚΑΚΟ!

ΑΧ! ΜΑ ΑΥΤΟΙ ΕΙΜΑΙ
ΒΙΖΟΝΕΣ!

ΒΟΗΘΕΙΑ!

ΟΧ! ΟΧ! ΠΟΣΗ ΤΗ ΓΛΥΤΩΣΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΘΑΥΜΑ!

ΧΟΥ!ΧΟΥ! ΤΟΣΕΡΑ ΟΤΙ ΘΑ ΠΕΡΝΟΥΣΙΑΝ ΒΙΖΟΝΕΣ ΓΙ' ΑΥΤΟ Ε-
ΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟ-
ΓΑΤΟΥΣ!

ΟΥΡΓΚ!... ΟΙ ΒΙΖΟΝΕΣ ΠΕ-
ΡΑΙΑΝ ΚΙ' Η ΟΛΙΒ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΠΙΑ ΕΔΩ!

ΑΑΑΧ! ΕΙΧΑ ΠΛΗΙ ΨΕΥΔΑΡΙΣΘΗ-
ΣΕΙΣ!... ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑ!
ΤΡΕΜΑΘΗΚΑ!

ΚΑΠΟΙΟΙ ΤΑΧΕΙ ΒΑΛΕΙ ΜΑ-
ΖΙ ΜΟΥ!

ΦΟΒΑΜΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΞΑΝΑ-
ΔΩ ΠΙΑ ΤΗΝ ΟΛΙΒ! ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ
ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ
ΖΗΣΩ! ΑΧ!

ΚΟΙΤΑ ΤΟΝ ΠΟΠΑΥ! ΕΙ-
ΠΑΙΑΝ ΤΑ ΝΕΥΡΑ
ΤΟΥ! ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΕΙ
ΑΛΛΟ!

ΕΙΣ ΘΑ ΤΟΥ ΔΩΣΕΙΣ ΤΗ
ΧΑΡΙΤΙΚΗ ΒΟΗ, ΜΠΡΟΥ-
ΤΟ!... ΙΣΤΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ
ΤΟΥ, ΜΑΜΑ!

ΚΟΥΤΑΜΑΡΕΙ!
ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΙΣΑΙ
ΠΑΝΤΑ ΤΟ
ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟ
ΜΑΥΤΑΚΙ ΠΟΥ
ΗΞΕΡΑ!...

ΤΟ ΒΡΗΚΑ! ΘΑ ΤΟΥ ΛΕΩ ΣΥΝΕΧΩΣ ΤΙ ΣΚΕΦΟΜΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ!...

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

ΝΙΑ ΘΟΡΑ κι' έναν καιρό, στα παλιά τὰ χρόνια ζούσε με τὴ μητέρα του ἓνα ὁμορφὸ μὰ χαζὸ ἀγοράκι, ποὺ τὸ λέγανε Ἀντωνάκης. Ὃταν τὸ ἀγοράκι αὐτό, ὁ Ἀντωνάκης, μεγάλωσε, κι' ἐγινε... Ἀντώνης, εἶπε μιὰ μέρα στὴ μητέρα του:

— Μητέρα, τώρα πιά ποὺ μεγάλωσα κι' ἐγίνα ὁλόκληρο παλακάρι, καιρὸς εἶναι νὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ νὰ πάω νὰ δρῶ τὴν τύχη μου.

— Ἀφοῦ τὸ ἀποφάσισες νὰ φύγεις, τοῦ εἶπε ἡ μητέρα του, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμποδίσω. θὰ σοῦ δώσω, ὅμως, μιὰ συμβουλή: Στούς δρόμους ποὺ θὰ πηγαῖνεις, νὰ ἔσσης ἀνορετὰ τὰ μάτια σου καὶ νὰ προσέχεις νὰ μὴ σοῦ κάνουν κακὸ οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι. Καὶ

ὅταν πιά ἔχης κάνει τὴν τύχη σου, νὰ μὴν ξεχάσεις τὴν μητέρα σου ποὺ θὰ σὲ περιμένει με ἀγωνία καὶ νὰ γυρίσης γρήγορα σπῖτι μας.

— Μὴν ἀνησυχῆς, μητέρα, εἶπε ὁ Ἀντώνης, καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὶς συμβουλές σου. Τώρα, ὅμως, ἐτοίμασέ μου ἓνα καλάθακι με λίγα τρόφιμα, γιὰ νὰ ἔχω στὸ δρόμο καὶ αὐριο τὸ πρῶι με τὸ χάραμα ξεκινᾶω.

Ἔτσι καὶ ἐγινε. Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶι - πρῶι, πρὶν ὁκόμα θυγῇ ὁ ἥλιος, ὁ Ἀντώνης ἐφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀφοῦ χαιρέτησε συγκινημένος τὴ μητέρα του.

Μέρες, ἐβδομάδες ὁλόκληρες περπάτησε, ὥπου μιὰ μέρα νυχτώθηκε μέσο σὲ ἓνα δάσος. Ἀρχισε τότε νὰ ἀνησυχῇ, γιὰτὶ μέσο στὸ δάσος

δέν ύψιρχε ούτε σπίτι, ούτε χάνι γιά νά περάσῃ τή νύκτα του. Ἐκεῖ, λοιπόν, πού ἔτοιμαζόταν νά ζαπλώσῃ ὅπως ὁ πῶς κάτω ἀπό μιά πανυψηλή θελανιδιά, ἀντίκρυσε ἀνάμεσα ἀπό τοὺς κορμούς τῶν δέντρων ἓνα κίτρινο φωτάκι πού μόλις φαινόταν. Ἀποφάσισε τότε νά πάῃ πρὸς τὸ φωτάκι γιά νά δῇ τί ἦταν. Σὺν πλησίον αὐτοῦ, εἶδε ὅτι τὸ φῶς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο ἑνὸς μικροῦ σπιτιοῦ, πού ἦταν κρυμμένο μέσα στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους. Χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ ἀνοίξε μιά πανέμορφη ξανθιά κοπέλα, ντυμένη μὲ ἓνα κάτασπρο μακρὸ φόρεμα. Ἦσαν νεράϊδα, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν τὸ ἔξερε ὁ Ἀντώνης.

— Καλῶς τὸ παλικάρι, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Πές μου, ὅμως, τί ζητᾷς τέτοια ὅρα σπίτι μου καὶ χτυπᾷς τὴν πόρτα;

— Ζητῶ νά μὲ ἀφήσῃς νά περάσω τὸ δρόμῳ μου σὲ μιά γωνιά τοῦ σπιτιοῦ σου, γιὰτ' εἶμαι ξένος καὶ νυκτώθηκε, τῆς εἶπε ὁ Ἀντώνης.

— Καλὰ, πέρασε μέσα καὶ κάθισε κοντὰ στὸ τζάκι νά ζεσταθῇς, τοῦ εἶπε ἡ ἀσπροφρεμένη.

Ἀφοῦ γνωρίστηκαν καλὰ καὶ ὁ Ἀντώνης εἶδε πῶς ἡ κοπέλα ἐκτός ἀπὸ ὁμορφὴν ἦταν καὶ καλὴ, τῆς εἶπε τὴν ἱστορίαν του.

— Ἀκουσε, παλικάρι μου, τοῦ εἶπε ἡ κοπέλα. Ἐγὼ μπορῶ νά σὲ βοηθήσω νά κάνῃς τὴν τύχη σου, ἀν καθήσῃς μαζί μου καὶ μὲ βοηθᾷς στὶς δουλειές μου.

— Καὶ ποιὰ εἶς; ἐσύ πού θὰ μπορέσῃς νά μὲ βοηθήσῃς νά κάνω τὴν τύχη μου; ρώτησε ὁ Ἀντώνης.

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ νεράϊδα αὐτὴ τοῦ δάσους, τοῦ εἶπε ἡ πανέμορφη κοπέλα, καὶ μπορῶ νά βοηθήσω κάθε ἀνθρώπο νά κάνῃ τὴν τύχη του, ἐάν εἶναι καλός. Ἐπειδὴ, λοιπόν, ἐσύ μοῦ φαίνεσαι καλὸ παλικάρι, θέλω νά σὲ βοηθήσω. Δέχεσαι;

— Καὶ θέβαια δέχομαι, εἶπε

εὐχαριστημένος ὁ Ἀντώνης.

Κοντὰ στὰ δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. Ὁ Ἀντώνης, ὅμως, ἄρκεσε νά θέλῃ νά γυρίσῃ πρὸς τὴν μητέρα του, γι' αὐτὸ μιά μέρα εἶπε στὴ νεράϊδα:

— Καλὴ μου νεράϊδα, νομίζω ὅτι ἀρκετὸ καιρὸ σὲ ὑπερέτησα. Τώρα πιά πρέπει νά γυρίσω στὴ μητέρα μου, πού μὲ περιμένει.

— Ἐν τάξει, τοῦ ἀπάντησε ἡ νεράϊδα, εἶναι καιρὸς νά φύγῃς, ἐπειδὴ ὅμως ἐμεῖνα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ δουλειά σου, θὰ σοῦ κάνω δῶρο ἓνα γαϊδουράκι. Πρόσεξε, ὅμως, νά μὴ πῆς σ' αὐτὸ τὸ γαϊδουράκι τὰ λόγια: «ἐσύ θησαυρὲ μου», πρὶν νά φτάσῃς στὸ σπίτι σου.

— Μείνε ἡσυχῇ, καλὴ μου νεράϊδα, εἶπε ὁ Ἀντώνης, καὶ δὲν θὰ πῶ αὐτὰ τὰ λόγια στὸ γαϊδουράκι, πρὶν φτάσω σπίτι μου.

Πῆρε, λοιπόν, τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ ὁ Ἀντώνης, μαζί μὲ τὸ γαϊδουράκι πού τοῦ ἔδωσε ἡ νεράϊδα. Ἡ περιέργεια, ὅμως, δὲν τὸν ἄφινε ἡσυχῇ.

Γι' αὐτὸ, σταμάτησε τὸ περπάτημα καὶ εἶπε στὸ γαϊδουράκι: «ἐσύ θησαυρὲ μου».

Μόλις τὸ γαϊδουράκι ἀκούσε αὐτὴ τὴ φράση, φτερνίστηκε καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του πετάχτηκαν λογίς - λογίς πολὺ τιμα πετράδια καὶ φλουριά.

Τὴν ἄλλη μέρα, νυκτώθηκε σὲ ἓνα χάνι. Μπήκε μέσα καὶ ἀφοῦ ἔφαγε εἶπε στὸν κανιτζή:

— Τώρα πού ἔφαγα καλὰ, θὰ πῶς νά κοιμηθῶ. Ἐσύ πήγαινε τὸ γαϊδουράκι μου στὸν σταῦλο καὶ βάλε του μπάλυκο σανὸ γιά νά φάῃ. Πρόσεξε, ὅμως, μὴ τοῦ πῆς τὴ φράση: «ἐσύ θησαυρὲ μου». Ἐν τάξει;

— Ἐν τάξει! ἀπάντησε ὁ κανιτζής.

Ὁ κανιτζής, ὅμως, πού ἦταν πολὺ περίεργος ἀνθρώπος, μόλις ἔβαλε τὸ γαϊδουράκι μέσα στὸ σταῦλο, τοῦ εἶπε τὴ φράση «ἐσύ θησαυρὲ μου» καὶ ἀμέσως τὸ γαϊδουράκι φτερνίστηκε καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του ἔπεσαν χρυσὰ φλουριά καὶ

πετράδια. Τότε, ὁ κανιτζής, πού δὲν ἦταν καθόλου καλός, ἔκρυψε τὰ μαγικὰ γαϊδουράκι τοῦ Ἀντώνη καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔφευγε, τοῦ ἔδωσε τὸ δῶρο του.

Ὅταν ὁ Ἀντώνης ἔφτασε σπίτι του, φώναζε στὴ μητέρα του:

— Τρέξε, μητέρα, νά δῇς τί σοῦ φέρνω.

Ἡ μητέρα του ἔτρεξε κοντὰ του γεμάτη χαρὰ καὶ ὁ Ἀντώνης εἶπε στὸ γαϊδουράκι τὴ μαγικὴ φράση, μὴ τίποτα τὸ γαϊδουράκι!.. Δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὰ ρουθούνια του χρυσὰ φλουριά καὶ πετράδια! Στενοχωρήθηκε τότε πολὺ ὁ Ἀντώνης καὶ εἶπε στὴ μητέρα του:

— Μάνα, ἐγὼ θὰ φύγω, γιά νά ξαναβρῶ τὴν τύχη μου.

— Καλὰ, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ μητέρα του, κάνε ὅπως νομίζεις.

Καὶ ὁ Ἀντώνης ἔφυγε. Δρόμο πῆρε, δρόμο ἄφησε, ὅπου ἔφτασε στὸ σπίτάκι τῆς καλῆς νεράϊδας τοῦ δάσους. Μόλις τῆς εἶπε τὸ πάθημά του, αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε:

— Καλὰ! Κάτσε νά μὲ βοηθήσῃς στὶς δουλειές μου δυὸ χρόνια καὶ ἀν μὲ δουλέψῃς καλὰ, ἐγὼ πάλι θὰ σὲ ανταμείψω.

Ὅταν πέρασαν τὰ δυὸ χρόνια, ἡ νεράϊδα ἔδωσε στὸν Ἀντώνη, πρὶν φύγῃ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, μιά διπλωμένη πετοῦτα καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάρε αὐτὴ τὴν πετοῦτα, ἀλλὰ πρόσεξε νά μὴν τῆς πῆς πρὶν νά φτάσῃς σπίτι σου τὴ φράση: «ξεδιπλώσου πετοῦτα».

— Ἐν τάξει, εἶπε ὁ Ἀντώνης. Μείνε ἡσυχῇ, καλὴ μου νεράϊδα.

Καὶ ἔφυγε.

Ἐλα, ὅμως, πού ὁ Ἀντώνης ἦταν πολὺ περίεργος καὶ δὲν ἄντεκε νά φτάσῃ μέχρι τὸ σπίτι του, γιά νά πῇ στὴν πετοῦτα «ξεδιπλώσου». Σταμάτησε, λοιπόν, τὸ περπάτημα, κάθισε νά ξεποστᾷ καὶ εἶπε στὴν πετοῦτα:

— Ξεδιπλώσου!

Ἀμέσως ἡ πετοῦτα ξεδιπλώθηκε καὶ φάνηκαν λογίς - λογίς φαγητά, κροσιὰ καὶ λιχου-

διές. Γεμάτος χαρὰ, ὁ Ἀντώνης ἔφαγε, ἔπινε καὶ μετὰ διπλώσε τὴν πετοῦτα του καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του.

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὲς ὥρες δρόμο, νυκτώθηκε στὸ ἴδιο χάνι πού εἶχε περάσει τὴ νύκτα του τὴν ἄλλη φορά. Μπήκε, λοιπόν, μέσα καὶ εἶπε στὸν κανιτζή:

— Δώσε μου ἓνα δωμάτιο νά κοιμηθῶ τὸ θρόνῳ. Πρόσεξε, ὅμως, ὅσο θὰ κοιμηθῶ, νά μὴν πῆς σ' αὐτὴν ἐδῶ τὴν πετοῦτα «ξεδιπλώσου», ἐν τάξει;

— Ἐν τάξει! Μείνε ἡσυχῇ.

Ὅταν κοιμήθηκε καλὰ ὁ Ἀντώνης, ὁ κανιτζής, πού ὅπως εἶπαμε ἦταν περίεργος καὶ πονηρὸς ἀνθρώπος, εἶπε στὴν πετοῦτα:

— Ξεδιπλώσου!

Μόλις ξεδιπλώθηκε ἡ πετοῦτα καὶ ὁ κανιτζής εἶδε τὰ καλά πού ἔκρυβε, τὴν κράτησε γιά τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἔδωσε στὸν Ἀντώνη, τὸ πρωῒ πού ξύπνησε, μιά ἄλλη, ὅμοια πετοῦτα...

Χωρὶς νά ξέρῃ τί εἶχε γίνει, ὁ καπημένος ὁ Ἀντώνης ἔφυγε τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ χάνι καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιά τὸ σπίτι του. Ὅταν εἶδε τὴν μητέρα του, τῆς εἶπε:

— Κάτσε, μητέρα, νά δῇς τί σοῦ φέρνω.

Καὶ ἀμέσως ἔβαλε τὴν πετοῦτα πάνω στὸ τραπέζι καὶ εἶπε:

— Πετοῦτα ξεδιπλώσου!

Ἡ πετοῦτα, δέδοια, οὕτως πού κουνήθηκε, γιὰτὶ, ὅπως εἶπαμε, ὁ κανιτζής εἶχε κρατήσει τὴ μαγικὴ, καὶ εἶχε δώσει στὸν Ἀντώνη μιά ἄλλη. Στενοχωρήθηκε πολὺ ὁ Ἀντώνης γιά τὸ πάθημά του καὶ εἶπε στὴ μητέρα του:

— Μητέρα, φεύγω γιά τελευταία φορά νά βρῶ τὴν τύχη μου. Ἀν καὶ αὐτὴ τὴ φορά δὲν καταφέρω τίποτα, νά μὴ μὲ περιμένῃς.

★

Δρόμο πῆρε, δρόμο ἄφησε, ὁ καπημένος ὁ Ἀντώνης, ὅπου ἔφτασε στὸ σπίτάκι τῆς καλῆς νεράϊδας τοῦ δάσους. Ὅταν τῆς εἶπε τὴν ἱστορίαν του αὐτὴ, τοῦ ἀπάντησε:

— "Ακούσε, 'Αντώνη, όλα αυτά τα έπαθες επειδή δεν έκανες αυτά που σου είπα. Κανονικά, τώρα δεν πρέπει να σε ξαναδοκιμάσω. 'Αλλά επειδή είσαι πολύ καλό παιδί, δε είναι! Θα σου δώσω μία τελευταία συμβουλή και πρόσεξε αυτή τη φορά να με ακούσεις καλά. Θα σου δώσω μία εύκαιρη ακόμα."

— Πες μου τη συμβουλή σου κι' εγώ σου υπόσχομαι ότι δεν θα κάνω αλλιώς, είπε ο 'Αντώνης.

— Πάρε, λοιπόν, αυτό το μπαਸτούνι και πήγαινε στον κανιτζή που σου έχει πάρει το γαϊδουράκι και την πετσέτα. Ζήτησε του να σου τα δώσει πίσω. 'Αν δεν σου τα δίνει, πές στο μπαστούνι: «'Αρχιε, μπαστούνι». Και τότε ο κανιτζής θα σου τα δώσει πίσω.

Αυτή τη φορά, ο 'Αντώνης έκανε όπως ακριβώς του είπε η νεράιδα. Όταν έφτασε, λοιπόν, στο κάνι, λέει στον κανιτζή:

— Χανιτζή, δώσε μου πίσω το γαϊδουράκι και την πετσέτα.

— Τρελλάθηκες; αποκρίθηκε ο κανιτζής. Ποιά γαϊδουράκι και ποιά πετσέτα ζητάς;

— "Λαο! "Όποτε κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις κιάλας! είπε με θυμό ο 'Αντώνης. Στάσου και θα δεις."

Και χωρίς να άργη, λέει στο μπαστούνι:

— "Αρχιε μπαστούνι."

'Αμέσως τότε, το μπαστούνι έφυγε από τα χέρια του 'Αντώνη και άρχισε να χτυπά την πλάτη του πονηρού κανιτζή.

— "Ωχ, ωχ, ωχ! Έκανε ο κανιτζής. Πές του μπαστούνι να σταματήσει να με χτυπάει κι' εγώ θα σου δώσω αμέσως το γαϊδουράκι και την πετσέτα που σου πήρα."

— Είσαι βέβαιος, κανιτζή πως θα μου τα δώσεις;

— Βέβαιος, δεδαιότατος! φώναζε ο κανιτζής. Μόνο πές ο' αυτό το μπαστούνι να σταματήσει να με χτυπάει.

— 'Εν τάξει, είπε ο 'Αντώνης, θα του πω να σταματήσει. 'Αλλά, για στάσου. 'Επειδή δεν ξέρω πως σταματάει το μπαστούνι, θα τρέξω μέχρι την καλή νεράιδα για να μάθω...

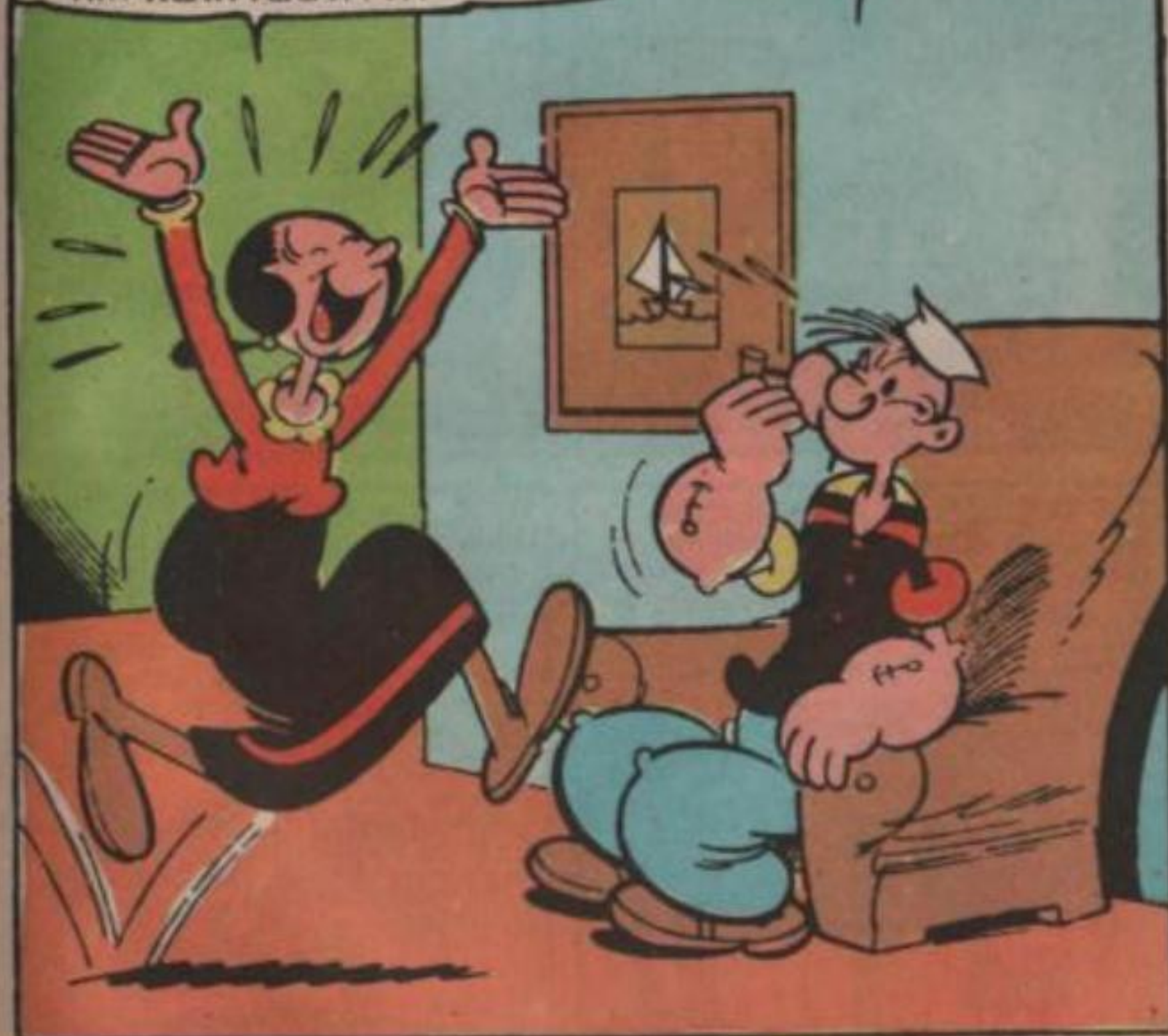
'Εφαγε της χρονιάς του ο πονηρός ο κανιτζής, μέχρι να τρέξει ο 'Αντώνης στο σπίτι της νεράιδας, να μάθει πως σταματάει το μπαστούνι και να ξαναγυρίσει πίσω. Τόσες πολλές ζυλιές έφαγε, που τις θυμάται μέχρι σήμερα...

Όσο για τον 'Αντώνη, πήρε το γαϊδουράκι που έδινε λεφτά από τα ρουθούνια και την πετσέτα που όταν ξεδιπλωνόταν έδινε διάφορα φαγητά και έζησε μαζί με την μπτέρα του καλά κι' εμείς καλύτερα.

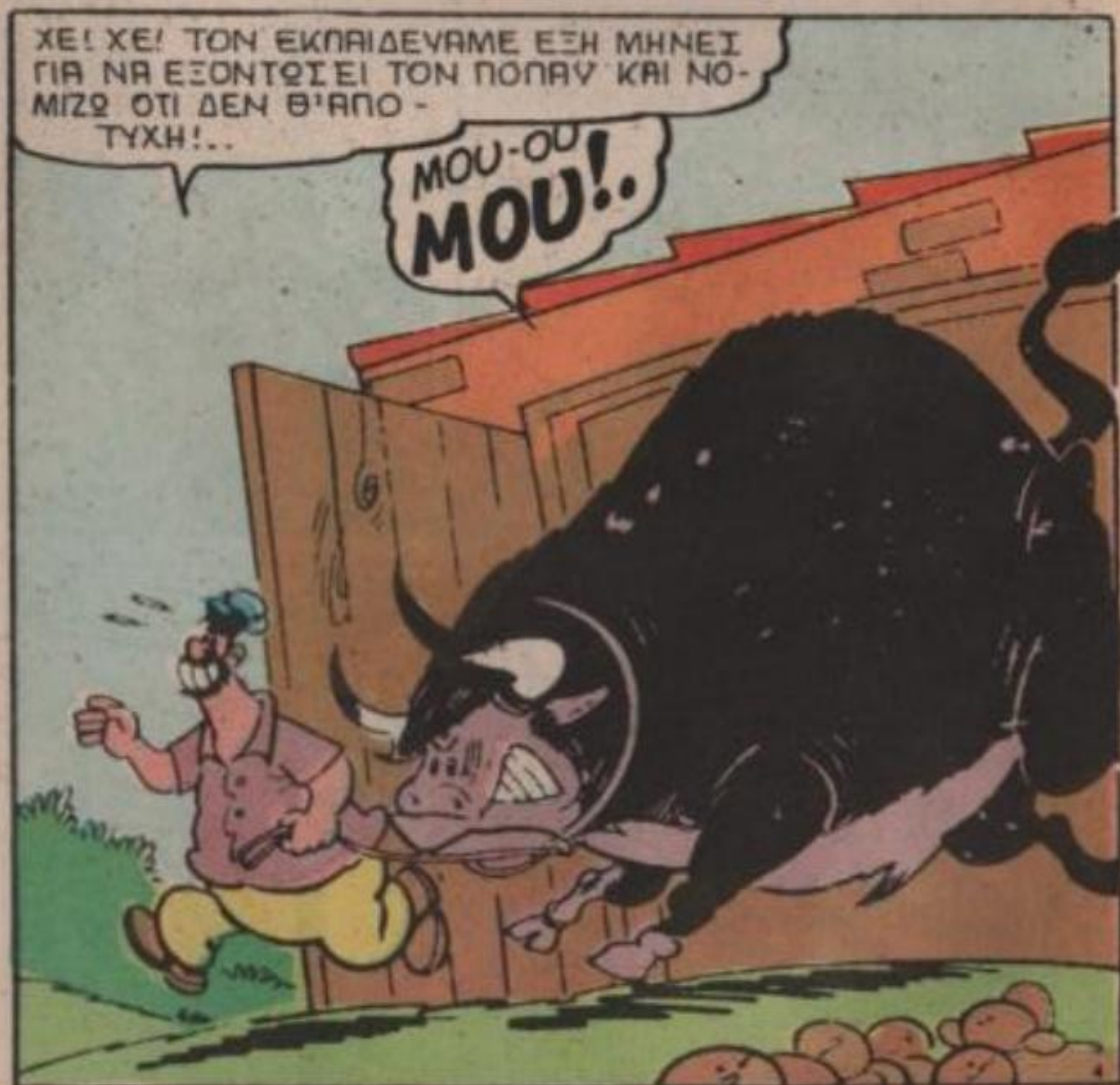
ΑΠΕΙΛΗΤΙΚΟΣ ΓΑΥΡΟΣ

ΑΧ! ΤΙ ΜΑΓΕΙΑ! Ο ΗΛΙΟΣ ΛΑΜΠΕΙ,
ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΑΝΘΙΖΟΥΝ. ΤΑ ΠΟΥ-
ΛΙΑ ΚΕΛΑ'ΙΔΟΥΝ!...

Ε'ΙΠ! ΤΙ ΕΠΑΘΕΙ,
ΟΛΙΒΣ

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΛΙΓΟ...

ΩΧ! ΩΧ! ΤΙ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ...
ΤΙ ΕΓΙΝΕ;

ΤΩΡΑ ΘΥΜΑΜΑΙ! ΚΑΠΟΙΟΣ
ΧΤΥΠΗΣΕ ΤΗ ΠΟΡΤΑ ΜΟΥ ΚΙ'
ΟΤΑΝ ΒΗΚΑ ΕΞΩ... ΓΚΡΡ...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΒΡΩ ΤΟΝ
ΔΕΙΛΟ! ΚΑΙ ΤΟΤΕ ΑΛΛΟΙ-
ΜΟΝΟ ΤΟΥ!...

ΕΠΣ ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΠΑΛΙ; ΙΕΙΣ-
ΜΟΙΣ;

ΜΟΥΟΥΟΥΟΥ!

ΑΑΧ!
ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥ-
ΤΟ;

ΟΥΡΓΚ! ΦΤΗ-
ΝΑ ΤΗ ΓΛΥΤΩ-
ΣΙΑ!...

ΜΟΥΟΥΟΥ!

ΓΚΡΡΡΡ!

ΜΑ ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΣΠΑΝΑΚΙΑ!
ΑΥΤΟ ΤΟ ΘΗΡΙΟ ΜΟΥ
ΚΑΤΕΙΣΤΡΕΦΕ ΤΟ
ΣΠΙΤΙ!...

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ΑΠΟ ΠΟΥ
ΞΕΦΥΤΡΩΣΕ ΑΥΤΟΣ
Ο ΤΑΥΡΟΣ, ΑΛΛΑ
ΤΟΥ ΧΡΕΙΖΕΤΑΙ ΕΝΑ
ΚΑΛΟ ΜΑΘΗΜΑ!...
ΓΚΡΡΡΡ!

ΜΑ ΤΟΥΣ ΧΙΛΙΟΥΣ ΚΕ-
ΡΑΥΝΟΥΣ! ΤΙ ΕΓΙΝΕ
ΤΟ ΙΠΑΝΑΚΙ ΜΟΥ;

ΤΩΡΑ ΕΙΜΑΙ ΤΟ
ΠΙΟ ΘΡΑΙ Ο ΜΙΑ-
ΝΟΥΛΑ!

Ο ΤΑΥΡΟΣ Ε-
ΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ
ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΗ!

ΓΚΡΡΡ... ΑΥΤΟΣ Ο ΤΑΥΡΟΣ ΤΑΧΕΙ
ΜΑΖΙ ΜΟΥ!

ΜΟΥΟΥ!

ΕΊ, ΙΤΑΜΑΤΑ! ΔΕΝ ΕΧΩ ΤΙ-
ΠΟΤΑ ΜΑΖΙ ΣΟΥ! ΑΙ ΓΙΝΟΥΜΕ
ΦΙΛΟΙ!

ΜΟΥΟΥ!

ΑΙ ΚΡΥΦΤΕ ΕΔΩ ΠΙΣ
ΜΑ ΔΕ!

ΚΑΝΕ ΠΙΣ
ΤΕΡΑΙ!

ΜΟΥΟΥ!

ΓΚΟΥΑΠ... ΔΕΝ
ΚΑΝΕΙ ΠΙΣ!

ΔΕΝ ΑΙΤΕΙΕΥΕΤΑΙ ΤΟ
ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ!

ΧΑ! ΧΑ! ΝΟΜΙΖΕ
ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΙΤΑ-
ΜΑΤΟΥΣΕ Μ'ΑΥΤΟ
ΤΟ ΒΡΑΧΟ!

Είναι τα
καλύτερα
για
οφθους

Ζητείστε
τα απο
οδη τα περιπτερα

**ΚΥ-
ΚΛΟ-
ΦΟΡΗΣΕ**

Ο... ΘΡΥΛΙΚΟΣ

ΜΠΑΓΚΣ

ΜΠΑΝΝΥ

και η παρέα του!

Σ' ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ